

„Ezt nem fogjuk leadni”

TÉREY JÁNOS

Részlet a Káli holtak című regényből

1970-ben született Debrecenben. Költő, író, drámaíró, műfordító. Legutóbbi írását 2017. 3. számunkban közzöltük.

Nézem, ahogy Sulyok ül a nézőtéri pultnál, a kislámpája mögött. Folyamatosan erős nyomást gyakorol, állandó feszültséget kelt maga körül. Nem engedne el egy kiaknázható negyedórát a világon semmiért. Törvény, hogy ki kell használni a próbaidőszakot. Mindig elégedetlen, nagyon ritkán éri be bármivel. *Maximum overdose*. Mindenben azt látja meg, hogyan lehetne még tovább csiszolni.

Sulyok körül mindig idegesség van. Én egyelőre bírom. Amúgy Sulyok igazán meg lehetne velünk elégedve. A színészei úgy harapnak, mint sportolók az összetartás első napjain. Az előadás egész jó állapotban van, talán csak a tempóval van baj, kicsit lassú. Sulyok olyat tesz, amit ritkán szoktak: újra belenyúl az egyszer már elkészült előadásába, a mostani érzései alapján kozmetikáz rajta, néhány embert máshová állít, máshogyan világít, néhány mondatot máshogyan hangsúlyoztat.

Meg kell hagyni, Brúnó ma tényleg jó, izzik, ezer fokon ég, mindenkit megéget maga körül. És ezt közönség nélkül hozza ki magából. Én úgy érzem magam a végén, mint aki fölbukik a vízből és szétnéz: akkor mostantól minden menni fog!

Kigyulladnak a tejfehér lámpák a nézőtéren. A próba végeztével Sulyok mindenkire dohog. Csak neki nem tetszett maradéktalanul. Az asszisztens meghozza Timi salátáját. Van, aki tanácsra lesve ácsorog. Megindul az elszivárgás a büfébe.

„Ki volt az az idióta? — hallom hirtelen Imola sikítását. — Ki tett száraz falevelet a szendvicsembe?”

„Hogy mit ki nem bírnak találni egyesek”, dűnnyögöm. Derűltség.

„Megiszunk valamit?”, kérdezi Imola. Eszembe jut, hogy az egyetemen úgy hívtuk, hogy Grófné. Az is volt, Gróf István felesége. Mit adtam volna akkor egy ilyen mondatáért?

„Édes vagy. Két narancslevet, légy szíves!”, intek a büféslánynak.

„Hallom, Sulyoknak annyira fontos vagy, hogy kinyomozta, melyik nap vagy szabad, és ahhoz igazított mindent.”

„Ezt meg ki találta ki?”

„Mindegy.”

„Hülyeség.”

„Meddig vagy Pesten?”

„Kora estig.”

„És addig mi jót csinálsz, hm?”

Amilyen csodálatos nő, annyira tartok is minden közeledésétől.

„Sajnos, időre megyek.” Ez viszont igaz.

„Siess, fiam, szaporán, mint a szél.”

„De majd szeptemberben! Ígérem.”

Megyek a tévébe. Sikerült velem egyeztetniük egy interjút, ha már hírért vették, hogy egy napig Pesten vagyok. A taxiban végignézek alig foltos, sötétkék csónadrágomon. Jó, még éppen elmegy. Az ingemet szerencsére kivasaltam.

Menet közben jön egy MMS a kislányom anyjától — jóban maradtunk —, jókedvük átütő, Montenegróban vidámkodnak a napsütötte plázson, háttérben a tenger. Amióta Eszternek ez a könyvkiadó barátja van, megszaporoztak az utazásaik. Zavaromat elterelendő, arra gondolok: jó, hogy a lányom olyan helyeken jár, ahol az apja még sohasem. Mikor lett volna nekem Montenegróra: időm?

Sminkszoba a ZZTV-ben, három huszonéves lány, mindhárman a telefonjukat pöckölgetik unalmukban, bár közben az egyik egy Dragóner Tyutyu-regényt olvas, ha jól látom, *A csuklya* az. A mobiljaik színe arany, ezüst és rózsaszín. A második lánynak, aki engem ken be púderrel, gyönyörű zöld szeme van — és, hoppá, fogszabályozója is. Nem ábrándít ki, még az ormótlan, neonszínekben játszó futócipőjével sem.

Megdörgölöm az orromat, mert viszket, újra kell kennie. Nem direkt csináltam, ez az ő számára is világos. Mosolyog, él köztünk a kémia.

Annyit tudok az újságokból, hogy Dragóner egy utazó szektában nőtt föl, ahonnan tizenhat éves korában szökött meg, amit a könyveiben is hangsúlyosan ábrázol (csak *A csuklyát* olvastam, félig, az is elég émelyítő volt, mert misztifikálja ezt a szektás miliőt). Ugyanakkor mintha leginkább a személyes hit kifejezhetetlenségének témáját járná körbe. Azt sulykolja mindenütt, hogy a hit neki fontos, de egyben nagyon személyes ügy is, és szentenciózus semmitmondásba menekül à la Coelho.

A képernyőn élőben megy az adás. Vagyis a vágatlan anyag, amiből majd az adás lesz. De úgy látom, ebből nem lesz. Amíg sminkelnek, nem látom, csak hallom.

„Az iszlám elítéli a gyilkosságot. A hívő ember számára a másik ember vére, vagyona szent és sérthetetlen, és semmiféle mennybéli jutalomban nem részesül, aki öngyilkos merényletben ontja ki ártatlanok véréét.”

„Igen, de én nem erről kérdeztem.”

„Erősen kérdéses, hogy azok, akik a terrorcselekményeket elkövették, a vallási megértés mely fokán állnak...”

„Kérem, uram!”

„Valójában börtönviselt, sokszor kemény drogokkal üzletelő bűnözőkről van szó, akik vallási köntösbe próbálják öltöztetni a tetteiket.”

Az energikus, fiatal műsorvezető, Frédi a fülünk hallatára kap össze az egyik vendégével, aki a szalagcím szerint hazai iszlám közösség vezetője.

„Maga itt előre betanult szöveget mond. Ne vegye át tőlem a műsorvezetést, jó? És legyen szíves, a kérdéseimre válaszoljon. Akkor még egyszer. Mekkora lélekszámú a hazai iszlám közösség?”

„Huszonötezres.”

„Jól hallottam, hogy huszonötezres?”

„Igen.”

„Ugyan, kérem. Mi ötezer hívőről tudunk. Bejegyzett?”

„Ööö... Becsült.”

„Becsült. Hát igen, szeptember 11-e után nem teszik ki annyira az ablakba a muzulmánóságukat. Amit mindannyian mélyen megértünk.”

A lányok összenevetnek. Frédi mindig ilyen pimasz, de tud tapintatosabb lenni, ha akar.

„Mi az, rossz napja van?”, kérdezem.

„Nem, ennyire nem akarja érteni ez a csávó.”

„Ezt nem fogjuk leadni — mondja Frédi. — Mindegyik előre be-magolt rizsát mond.”

„Mindegyik muzulmán?”

„Nem, mindegyik politikus.”

Velem kedves. Úgy konferál föl, hogy Csáky Alex, a belvárosi Füst Milán Színház művésze. Cirkulál a neve a nézőtéren, valaki földobta, és azóta egyfolytában sikere van. Persze, nem nehéz némi provokatív felhangot is kihallani ebből, a gyanút, amely szerint engem kicsit elkényeztet a szakma.

Nem kérdez vadakat. Csak a szokásos: milyen érzés egyetem után rögtön állást kapni itt, milyen érzés két éve játszani Hamletet (azért ez már a vége, mondom), mi ez a *Káli holtak* című sorozat, s természetesen, hogy mire készülök. A *Haramiákat* mondom Gróffal.

Kifelé még odakacsintok a zöld szemű sminkeslánynak. És máris szaladok lefelé, megvárt ugyanaz a rokonszenves taxis, aki hozott. Én a beszélgetőseket szeretem. Rákérdez a kislányomra, igen, három és fél éves. Nem mondom, hogy egy hónapban egyszer, jó esetben kéthetente látom. Dehogyan váltam el, sohasem voltam nős. Megint figyelmeztetnek az utcán, hogy nyitva a hátizsákom. Az a kurva rohanás.

Ha hármat kívánhatnék...

Egy. Nem akarok a tavalyi Hamletemből élni.

Kettő. Szeretnék kilábalni a jófiúszerepből. (A pizzaképző Tyele-ginnel egyszer már sikerült, és most Hale tiszteletessel megint fog.)

Három. Ne szeressem meg túlságosan a magányt.